

ANOĆ (3) *cn i pt*

cn (5), *pt* (3).

Obie samogłoski jasne.

Sł stp, Cn, Linde brak.

I. Spójnik; łączy zdania przeciwstawne (5) : Ci ktorzy ich namniey máią/ Swoie cnoty obmawiáią: Anoć mowá nie pomoże/ Sámáćiem fie rzecz okaże. *BierEz* M2, O3v; Proftaczkowie mnimáią/ by to Bog ná zyemi/ Anoć nie wízytko trawá choaiy fie zyeleni. *RejWiz* 189; BŁądzą [...] ktorzy mowią/ Toć brzuchowi zdrowo/ co wftom álbo gárdłu ímáczno: ánoć ten ímák wiele ku ízkodźie przywodźi *SienLek* 16v, 12v.

II. Partykuła wskazująca; oto (3) : y mowili ípołem/ ánotz ydźye on co íye mu íni *HistJóz* A2; rzeką/ Anoć on człowiek ktory niekładł Bogá Spomocnikiem íwoim. [*Ecce homo*] *Leop Ps* 51/9; *SienLek* 14.

AK